

В відділі III-ім (Бібліографія) обговорює д. В. Щербина: Archivum domus Sapiehanae, t. I. (Ccd. epistol. 1575—1606), вид. др. А. Прохаска, з Красичинського архива, у Льв. 1892. Рецензент займився особливо Ип. Поцієм і дає цікаву характеристику сего церковного діяча. Добр. П. Іванов обговорює розправу А. Лонгинова: „Князь Федор. Любарт Ольгердович“ (Вильна, 1893). Іде тут про учений спір, чи князі Сангушки походять від Любарта, чи від Ольгерда Гедиминовича. Рецензент не береся рішати сей спір, він рад тільки виказати, на скільки хиткі докази д. Лонгинова що до тотожності кн. Федора Любарта з кн. Федором Ольгердовичем. Сей кн. Федір був сином Ольгерда, а що носив ще й друге імя Любарта, то кн. Сангушки, хоч п. Лонгинов враз з Йос. Вольфом (Ród Gedymina) виводить їх від Ольгерда, моглиб називати себе й „Любартовичами“. Розвідка д. Іванова, звісного читачам наших „Записок“ з гарної розвідки про Юрія Тройдевича, цікава для всіх, хто хотів би ближше запізнати ся з самим предметом спору, як і взагалі з скупими жерелами до початків литовської історії.

Др. В. Коцювський.

Извѣстія историко-филологическаго института князя Безбородко въ Нѣжинѣ, т. XIII, 1894 рік, Ніжин — Київ, 1894, ст. 7 + 66 + 23 + 209 + 34.

Філологічний інститут Ніжинський видає річник, що окрім офіціального справоздання складається з праць його професорів. З справоздання з шкільного року 1892 - 3, заміщеного в сім томі, довідуємося, що професорів і доцентів в нім було 15 (а то, окрім директора, професорів звичайних 5, екстраординарних 4, учителів 5), студентів з початком року 48, в кінці 53, зкінчило 12. 1894 р. засновано при інституті історично-філологічне товариство для предметів історично-філологічних і педагогіки — статут його подано в сім томі. В відділі праць окрім двох розправ з класичної філології уміщено початок ширшої розправи д. М. Лилєва „З початкової історії раскола на Вітці і в Стародубщині XVII—XVIII в. і продовження „Матеріялів і заміток до історії давного руського письменства С. Петухова — з заміщених тут глава одна має предметом „Злату Цѣпь“, друга — подає цікаве слово про кінець світа, описане Востоковим в Описанії Румянцевського Музея; сподіваємося до нього ще вернутись, коли сі праці з'являють ся в цілости.

На кінці тома додано реєстр змісту перших дванадцяти томів сього річника.

М. Г.